

Rozhovor s dlouholetou učitelkou na Sekanince, Mgr. Martou Pomahačovou

Paní učitelko, můžete prosím na úvod krátce zavzpomínat na dobu, kdy jste v naší škole učila, na co si ráda zavzpomínáte?

Na této škole jsem učila od roku 1972 celkem 31 let. V té době se zrovna dokončovaly tělocvičny a učitelé 2. stupně pomáhali s přípravou lavic pro žáky ze ZŠ M. Majerové (dnes Gymnázium O. Havlové), kteří sem po prázdninách mířili. Škola otevírala tehdy 11 prvních tříd a měla největší počet žáků v rámci celé Ostravy, než pak někteří žáci spolu s některými kantory pak přešli do nově otevřené ZŠ na ulici Ludvíka Podéště. Velmi ráda vzpomínám na náročnou a krásnou práci s prvňáčky, u kterých jsme hned mohli vidět výsledky. Poté jsem většinou učila 3., 4. a 5. třídu a musím říct, že jsem tu kantořinu hrozně milovala a pokud bych i měla možnost, neměnila bych. Mívali jsme tehdy hodně žáků ve třídách – i 36, takže bylo určitě více práce, tehdy se ještě například vysvědčení psala rukou. Ale rozhodně si nemůžu stěžovat – vždy se mi tu velice líbilo, byla jsem šťastná, že je to nová škola, všechno vonělo novotou a myslím, že jsme měli úžasnou výhodu, že jsme měli dvě tělocvičny, takže jsme mohli rozdělovat děvčata a chlapce. A když byl za pár let nedostatek učitelů tělocviků, pan ředitel Opletal mě požádal, abych učila právě tělocvik. Vyhověla jsme mu, bylo to taky pěkné, ale stejně se mi nejvíce líbilo na 1. stupni, kam jsem se vlastně těsně před odchodem do důchodu nakonec vrátila. A také si vzpomínám, že tu byli nejprve čtyři ředitelé, pan Martínek, pan Fiala, pan David a nejdéle pak pan ředitel Opletal. Toho jsme měli hrozně rádi. Byl tu až do změny režimu a mně bylo tehdy velmi líto, že se neohlíželo na to, jaký to byl člověk, jak tomu rozuměl ve škole a přesto musel odejít. Tak to mi bylo velice líto.

Jak vzpomínáte na svoje žáky?

Všechny žáky jsem měla vždycky stejně ráda, aby to tak i vnímali, aby se někdo necítil ostrčený. A i po těch letech si vzpomínám na některé žáky: například jeden rok jsem měla v 1. třídě jednoho chlapečka a ten se během hodiny třikrát balil, že půjde domů. Děti ho okřikovaly, ať sedí v lavici a vybalovaly mu věci zpět, a tak se to odehrávalo i několikrát během dne. A vidíte, dneska se normálně potkáváme, popovídáme si a rádi zavzpomínáme. A to platí i o dalších dětech, ta setkání po letech bývají příjemná, i když si třeba konkrétní tváře nebo jména mnohdy ani nevybavuju.

Měli jste tehdy k dispozici třeba nějaké odborné učebny?

Tak třeba jazyková učebna nebo počítačová učebna, tak to samozřejmě nebylo, dokonce jsme dlouho neměli ani knihovnu, místo té vaší dnešní byla klasická třída.

My o vás víme, že máte velmi známého a úspěšného syna, pana doktora Bohdana Pomahače, který také navštěvoval naši školu a na kterého jste určitě pyšná. Jaké to je učit své dítě ve škole, kde sama učíte?

No, tak já jsem to brala úplně normálně. Bohdan byl od malička takový rozumnější. někdy i více než já, protože když třeba dostali s bráchou na zadek, když něco vyvedli, tak on to dovedl tak krásně formulovat, že já jsem si uvědomila, že jsem ho plácla zbytečně. Víte, já jsem byla šťastná, že Bohdan i jeho bratr se učili dobře a já jsem Bohdana brala jako normálního žáka; on hrál šachy za školu, šachy miloval a já jsem byla normální rodič a on byl normální kluk. Oba moji kluci měli vyznamenání i na gymnáziu a Bohdan měl na lékařské fakultě UP Palackého v Olomouci červený diplom. Byli a jsme na oba kluky velmi pyšní. Škoda, že Bohdan je tak daleko (žije a pracuje v USA, pozn. autora), vždyť on tam jel vlastně nejprve jenom na zkušenou a tehdy jsem se o něj i bála. Pak už i díky mobilům to bylo lepší, ten vzájemný kontakt. Každopádně domů jezdí stále rád, a to i se svými dětmi, no, a ty se s babičkou musí domluvit česky, to je jasné. A já s nimi mluvím taky česky, tak proč bych se učila anglicky?

Co byste popřála na závěr našeho povídání naší škole do druhé padesátky?

Do další padesátky přeji žákům i kantorům hlavně hodně zdraví, kantorům i pevné nervy a žákům pak, aby byli v životě šťastní a aby se zapojili do života v naší milované vlasti, která je nejkrásnější na celém světě a aby jim všechno klapalo a byli platnými v naší společnosti.